

РЕШЕНИЕ

№ 2881

гр. София, 29.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.03.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Николай Димитров**

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **481** по описа за **2024** година докладвано от съдия Радина Карамфилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на заместник-председателя на Комисия за финансов надзор (КФН), ръководещ управление „Застрахователен надзор“, представляван от юрисконсулт С. Н., срещу Решение № 5337/20.11.2023 г., постановено по н.а.х.д. № 13815/2022 г. по описа на СРС, НО, 114-ти с-в, в частта, с която е намалена имуществената санкция. С решението на СРС е изменено наказателно постановление (НП) № Р-10-235/10.10.2022 г. на зам. председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, в частта, в която на „ЗД Бул Инс“ АД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], на основание чл. 644, ал. 2 от Кодекса на застраховането (КЗ) е наложена имуществена санкция в размер на 4 000 лв., като съдът е намалил същата на 2 000 лв.

С касационната жалба се навеждат доводи, че районният съд правилно е установил фактическата обстановка по случая и е достигнал до правилни правни изводи досежно наличието на извършено административно нарушение по чл. 496, ал. 2, във вр. е ал. 1 от КЗ, но не е индивидуализирал правилно следващата се имуществена санкция и неправилно е намалил същата. Като основание за този извод се сочи, че в случая ЗД „Бул Инс“ АД е следвало, на основание чл. 496, ал. 2, във вр. с ал. 1 от КЗ, да се

произнесе по предявената застрахователна претенция в срок до 28.09.2021 г. включително. Произнасяне е липсвало към 16.06.2022 г. - моментът, в който в КФН са постъпили изисканите от ЗД „Бул Инс“ АД документи по преписката, въз основа на които е установено нарушението. Също така произнасяне не е било налице нито към момента на издаване на НП - 10.10.2022 г., нито до приключване на съдебните прения в хода на делото пред въззивната инстанция - 09.10.2023 г. Казано по друг начин - повече от две години застрахователят бездейства, което не е без значение за ползвателя на застрахователната услуга, тъй като съгласно чл. 498, ал. 3 от КЗ увреденото лице може да предяви претенцията си за плащане пред съда само ако застрахователят не е платил в срока по чл. 496, откаже да плати обезщетение или ако увреденото лице не е съгласно с размера на определеното или изплатеното обезщетение. Касаторът счита, че продължителният период на забава в произнасянето напълно оправдава налагането на санкция над нормативно установения минимум. Санкционната разпоредба на чл. 644, ал. 1, т. 2 от КЗ предвижда широка долна и горна граница, в която варира налаганото административно наказание за юридически лица - между 1 000 и 20 000 лв. Наказващият орган в съответствие с разпоредбите на чл. 27 от ЗАНН е индивидуализирал следващата се имуществена санкция на 4 000 лв., която дори не е в среден размер и нито е прекомерна, нито е завишена, а съответства на характера и степента на засегнатите от нарушението обществени отношения, поради което намира, че не са налице основания за намаляването. В допълнение се сочи, че ЗД „Бул Инс“ АД присъства на застрахователния пазар повече от 20 години и не осъществява друга дейност освен застраховане. В този смисъл дружеството е професионалист в тази област и е длъжно да познава в детайли нормативната уредба, уреждаща обществените отношения в сферата на застраховането и стриктно да я спазва. Моли съда за отмяна на първоинстанционното решение и вместо него да постанови друго, с което да потвърди наказателното постановление, така както е издадено. Претендира разноска за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв.

В открито съдебно заседание по делото касаторът се представлява от юр. Г., който поддържа жалбата и претенцията за юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – ЗД „Бул Инс“ АД, не изпраща представител в производството и не дава становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура се представлява от прокурор В., който намира касационната жалба за неоснователна, а съдебното решение – за правилно, и моли да бъде оставено в сила.

Административен съд София - град, XXII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

При извършената служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира обжалваното съдебно решение за валидно и допустимо,

като постановено по подадена в срок жалба срещу оспореното наказателно постановление, не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

От фактическа страна въз основа на анализ на събраните по делото доказателства и доказателствени средства, включително разпити на свидетели, районният съд е приел за безспорно установено следното:

Застрахователно дружество „Бул Инс“ АД е вписано в Търговския регистър юридическо лице с изключителен предмет на дейност по осъществяване на застрахователна дейност.

На 09.06.2022г. в КФН постъпила жалба с вх. № 91-02-529 от А. С. Р.. Жалбоподателят възразявал срещу забавено произнасяне по предявена пред „ЗД Бул Инс“ АД претенция № [ЕГН] на основание на договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

Във връзка с извършване на проверка по случая, с писмо на КФН изх. № 91-02-529 от 10.06.2022 г. от „ЗД Бул Инс“ АД било изискано писмено становище по случая, ведно със заверено копие от цялата документация по претенцията. Отговорът на застрахователя, заедно с изисканите от същия доказателства, постъпил в КФН с писмо вх. № 91-02-529 от 16.06.2022 г.

По време на проверката В. Ш., на длъжност главен експерт в Отдел „Правоприлагане“, в Дирекция „Застрахователен надзор“, в Управление „Застрахователен надзор“, установил, че на 28.06.2021 г. в „ЗД Бул Инс“ АД била предявена претенция № [ЕГН] за изплащане на застрахователно обезщетение за лек автомобил „О. Вектра“ с рег. [рег.номер на МПС] , увреден в резултат на ПТП, настъпило на 27.06.2021 г. Обезщетението се претендираше на основание задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, съгласно полица № BG/02/120002479741 с период на застраховане от 29.08.2020 г. до 28.08.2021 г. С посочената полица била застрахована отговорността на виновния за настъпилото ПТП водач на автомобил „М.“, с рег. [рег.номер на МПС] . Съгласно представения протокол за ПТП, виновният водач бил напуснал местопроизшествието. Същия ден бил извършен оглед на лекия автомобил, за което бил изготвен опис на констатираните увреждания. На 07.07.2021 г. в застрахователното дружество били предоставени и данни относно банковата сметка, по която следвало да бъде изплатено обезщетение. С писмо от 15.07.2021 г. застрахователят отправил запитване до ОПП-СДВР дали е установен виновният водач, ангажирана ли е административнонаказателната му отговорност и относно влизане в сила на издадено НП. На 15.02.2022 г. било изпратено повторно писмо до ОПП-СДВР. На същата дата било изпратено и писмо до ползвателя на застрахователни услуги, с което се уведомява относно хода на претенцията и повторно изпратеното писмо до ОПП-СДВР.

По време на проверката В. Ш. установил, че поради липса на отговор от страна на ОПП-СДВР 15-дневният срок по чл. 108, ал. 1 КЗ не бил започнал да тече, поради което приложима се явява нормата на чл. 496, ал. 1 КЗ, съгласно която срокът за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка „ГО“ не може да е по-дълъг от три месеца от нейното предявяване по реда на чл. 380 КЗ. Съгласно ал. 2 на същия текст на закона, в срока по ал. 1 лицето, пред което е предявена претенцията, трябва да: определи и изплати размера на обезщетението, или да даде мотивиран отговор по предявените претенции, когато оказва плащане или

основанието на претенцията не е било напълно установено, или размерът на вредите не е бил напълно установен.

В конкретния случай за застрахователя било възникнало задължение от 28.06.2021 г. /когато била предявена претенцията/ до 28.09.2021 г. /включително/ да се произнесе по претенцията по един от двата законоустановения начина съгласно чл. 496, ал. 2 КЗ, като към 16.06.2022 г. същият все още не се бил произнесъл.

С оглед на така установеното, на 17.08.2022 г. В. Ш. съставил срещу застрахователното дружество акт за установяване на административно нарушение № Р-06-335 за нарушение на чл. 496, ал. 2, вр. ал. 1 КЗ. АУАН бил съставен в присъствие на пълномощник на застрахователното дружество. Актът бил предявен на пълномощника и подписан без възражения. Въз основа на АУАН на 10.10.2022 г. било издадено НП, с което е ангажирана административнонаказателната отговорност на ЮЛ за посоченото нарушение.

За да измени НП в частта на наложеното наказание, като го намали до размер от 2000 лв., СРС е приел, че макар и да е налице извършено административно нарушение, то не е извършено при условията на „повторност“ по смисъла на § 1, т. 51 от ДР на КЗ. Преквалифицирал е основанието, на което е наложена имуществената санкция от чл. 644, ал. 2, пр. 2, във вр. с ал. 1, т. 2 от КЗ, на чл. 644, ал. 1, т. 2 от КЗ и е намалил същата от 4 000 на 2 000 лв. Съдът е констатирал, че се твърди извършване на нарушението при условията на повторност, за което санкционната разпоредба предвижда имуществена санкция в размер от 2000 до 40 000 лв. След като е установил, че нарушението следва да бъде квалифицирано по чл. 644, ал. 1 КЗ, съдът е взел предвид съотношението на наложената от АНО санкция към очертаните в нормата граници на същото и го е намалил от 4 000 лв. на 2 000 лв.

Така постановеното решение е правилно и настоящата инстанция напълно споделя изложените от районния съд мотиви на същото.

На основание чл. 644, ал. 1, т. 2 от КЗ, на лице, което извърши или допусне извършването на нарушение на разпоредбите на този кодекс, на актовете по прилагането му или на пряко приложимото право на Европейския съюз, извън случаите по чл. 635 - 643, на разпореждане или на заповед на комисията, на нейния председател или на заместник-председателя ѝ, се налага имуществена санкция от 1 000 лв. до 20 000 лв. за ЮЛ или ЕТ. Съгласно нормата на ал. 2 от с.з., при повторно нарушение наказанието по ал. 1, т. 1 е от 1000 до 6000 лв., а по ал. 1, т. 2 - от 2000 до 40 000 лв.

В случая в издаденото наказателно постановление се сочи, че процесното нарушение от 29.09.2021 г. е извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателно постановление № Р-10-823/03.11.2021 г., с което ЗД е било санкционирано за извършено нарушение на чл. 496, ал. 2, вр. ал. 1 КЗ. Това НП е влязло в сила на 15.07.2022 г. - след извършване на нарушението, предмет на настоящото административно наказателно производство. Поради това не е налице повторност по смисъла на § 1, т. 51 от ДР на КЗ и ЗД неправилно е санкционирано по чл. 644, ал. 2 от КЗ. Първоинстанционният съд правилно е преквалифицирал нарушението и е приложил санкционната норма на чл. 644, ал. 1, т. 2 от КЗ. При минимална санкция от 2 000 лв. по чл. 644, ал. 2, вр. с ал. 1, т. 2 от КЗ, АНО е наложил такава в размер на 4 000 лв., тоест в двоен размер, но при прилагане на чл. 644, ал. 2 от КЗ. След преквалификацията на нарушението районният съд е запазил съотношението при индивидуализацията на наказанието съобразно с минималния и максималния посочен

в санкционните норми на чл. 644, ал. 1 и ал. 2 размер, като е удвоил минималния такъв по чл. 644, ал. 1, т. 2 от КЗ. Съдът няма правомощие да влошава положението на жалбоподателя, поради което дори при наличието на утежняващи отговорността обстоятелства няма възможност да наложи по-тежко от определеното от АНО наказание в предвидените с приложимата санкционната норма граници. В настоящия случай потвърждаването на НП с определеното в него наказание би нарушило тази забрана, доколкото при индивидуализацията АНО е преценил, че с оглед конкретната тежест на нарушението му съответства наказание в размер двоен на минималния законов праг.

Поради гореизложеното касационната инстанция намира атакуваното съдебно решение за валидно, допустимо и правилно, тъй като не страна от пороци, представляващи касационни основания, поради което следва да бъде оставено в сила.

По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН и от ЗАНН, Административен съд – София град, XXII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 5337/20.11.2023 г., постановено по н.а.х.д. № 13815/2022 г. по описа на СРС, НО, 114-ти с-в, в частта, с която е намалена имуществената санкция.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.